

Голові Вищої ради правосуддя
Бенедисюку І.М.
04050, м. Київ, вул. Студентська, 12-А

Генеральному прокурору
Луценку Ю.В.
01011, м. Київ, вул. Різницька, 13/15

Відповідно до ч. 4 ст. 48 Закону України «Про судоустрій та статус суддів» суддя зобов'язаний звернутися з повідомленням про втручання в його діяльність як судді щодо здійснення правосуддя до Вищої ради правосуддя та до Генерального прокурора.

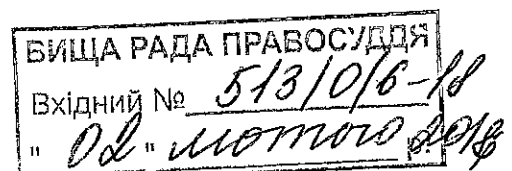
На виконання вказаних вимог закону, повідомляю, що мною, суддею Левицькою Тетяною Володимирівною, 27-28 січня 2018 року, як черговим слідчим суддею згідно графіку чергувань на січень 2018 року, було розглянуто за адресою: вул. Дегтярівська, 31а в залі № 1 судових засідань два клопотання слідчого відділу поліції № 4 Шевченківського управління поліції Головного управління Національної поліції у м. Києві погоджених з прокурором Київської місцевої прокуратури № 10

про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою у кримінальному провадженні № від 25 січня 2018 року відносно року народження та року народження, підозрюваних у вчиненні кримінального правопорушення за ч. 2 ст. 15, ч. 2 ст. 194 КК України.

Органом досудового розслідування встановлено, що разом з знаходячись в стані алкогольного сп'яніння, перебуваючи у невстановленому слідством місці та невстановлений слідством час, вступили у злочинну змову, направлену на умисне пошкодження чужого майна шляхом підпалу, а саме: будівлі «Монастиря Різдва Пресвятої Богородиці Десятинний», що знаходиться за адресою: м. Київ, вул. Володимирська, 2 Р.

Реалізуючи свій злочинний умисел, направлений на пошкодження чужого майна шляхом підпалу, діючи у групі з

у невстановлений слідством час та місці, придбали легкозаймисту речовину, схожу на бензин, яку розлили у п'ять пластикових каністр об'ємом 4 літри кожна. Після чого, приблизно о 23 годині 50 хвилин, прибули до будівлі «Монастиря Різдва Пресвятої Богородиці Десятинний», що

знаходиться за адресою: м. Київ, вул. Володимирська, 2 Р. Переконавшись, що за їх злочинними діями ніхто не спостерігає, маючи при собі раніше заготовлені 5 каністр світлого кольору, об'ємом 4 літри кожна з легкозаймистою рідиною схожою на бензин, виліз на дах будівлі та облив її рідиною з каністри, а в свою чергу, знаходячись біля входу до будівлі, облив її вхідні двері. Після чого, вже 25 січня 2018 року, приблизно о 00 години 01 хвилину, підпалив легкозаймисту рідину, якою він облив двері, внаслідок чого вона спалахнула, однак в подальшому згасла.

В цей час злочинні дії та помітив охоронець «Монастиря Різдва Пресвятої Богородиці Десятинний», який побачив вогняний спалах та за допомогою «тривожної кнопки», викликав працівників поліції охорони Шевченківського РВ УПО в м. Києві. Приблизно о 00 години 05 хвилин на місце вчинення кримінального правопорушення прибули працівники поліції охорони та затримали та

Санкція ч. 2 ст. 194 КК України передбачає покарання у виді позбавлення волі на строк від трьох до десяти років та відноситься згідно ст. 12 КК України до категорії тяжких злочинів.

Під час розгляду клопотання про обрання міри запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою його захисником було заявлено мені відвід з підстав, на його думку, упередженості слідчого судді під час розгляду клопотання про обрання міри запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою.

Заявлений відвід розглядала інший слідчий суддя Шевченківського районного суду м. Києва Щербуняєва Л.Л., яка згідно графіку чергувань на січень 2018 року також була черговою в цей день, а саме 27 січня 2018 року.

Після розгляду нею вказаного відводу та постановлення ухвали про відмову в задоволенні заяви про мій відвід за відсутністю обставин, передбачених ст. 75 КПК України, громадяни, які знаходились в залі судового засідання та були присутні при розгляді нею мого відводу почали кричати, що вони її вб'ють та розшукають місце її перебування.

Прокурор в судових засіданнях як при розгляді клопотання щодо так і при розгляді клопотання щодо зазначив про обґрунтованість підозри як так і у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 15, ч. 2 ст. 194 КК України, зіславшись на докази, які містяться в матеріалах справи, а саме: показання свідків, речові докази, вилучені у та на місці вчинення злочину, а саме 5 каністр з бензином, які були направлені слідчим для проведення експертизи, змиви з рук у та протокол огляду відеозапису, який здійснював очевидець вказаного злочину щодо поведінки та безпосередньо на місці вчинення злочину одразу після його вчинення.

Разом з тим, прокурор _____ всупереч погодження клопотань про взяття означених вище осіб під варту прокурором _____ в судовому засіданні висловив думку про можливість застосування до підозрюваних _____ та _____ домашнього арешту, мотивуючи тим, що підозрювані раніше не судимі, фактичні збитки від злочину є незначними, наявності у кожного на утриманні 2-х неповнолітніх дітей, проживанням за місцем реєстрації, а також проживання з _____ його бабусі.

Згідно з ч. 1 ст. 185 КПК України якщо після подання клопотання про застосування запобіжного заходу прокурору стали відомі обставини, що виключають обґрунтовану підозру у вчиненні особою кримінального правопорушення, він зобов'язаний відкликати клопотання про застосування запобіжного заходу та відкликати дозвіл на затримання, якщо такий дозвіл був отриманий.

Разом з тим, прокурор цього не зробив та навпаки визнав підозру обґрунтованою. У всякому разі таке відкликання повинно бути зроблене письмово.

Відповідно до ч. 2 ст. 185 КПК України якщо після подання клопотання про застосування запобіжного заходу слідчому, прокурору стали відомі інші обставини, що можуть вплинути на вирішення судом питання про застосування запобіжного заходу, він зобов'язаний доповнити або змінити клопотання, або замінити його новим клопотанням.

Проте після подання клопотання про застосування запобіжного заходу будь-яких інших обставин, які стали відомі прокурору та могли вплинути на вирішення судом питання про застосування запобіжного заходу не було, як і не було подано прокурором нового клопотання.

Таким чином, прокурор повів себе непрофесійно і взагалі з невідомих причин не дочекався оголошення ухвали слідчого судді та залишив зал судового засідання.

Адвокати та особи, співчуваючі підозрюваним, у судовому засіданні вели себе знахабніло та зневажливо до суду, повністю ігноруючи вимоги суду до порядку. Це виражалось у піднятті шуму, викриків з залу, погроз у бік здійснюючих охорону працівників поліції. Намагались затягнути час розгляду клопотання про взяття під варту, щоб закінчився час затримки у 72 години. Однак, незважаючи на це, ухвала про тримання під варту

було прийнято та розпочато оголошення в останні хвилини відведеного часу на затримання, що здійснено в рамках КПК України та діючого Законодавства України.

Таким чином в результаті розгляду вищевказаних клопотань слідчого відділу мною було постановлено дві ухвали щодо задоволення вказаних клопотань та застосування до вказаних підозрюваних, а саме _____ та _____ міри запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою на строк 60 діб.

Судове засідання закінчилось о першій годині ночі. Виїжджаючи на своєму автомобілі додому з території Шевченківського районного суду

м. Києва, працівники поліції зробили коридор для виїзду мого автомобіля для запобігання будь-яких протиправних дій зі сторони громадян, які вийшли із зали судових засідань надвір Шевченківського районного суду м. Києва та чекали виїзду мого автомобіля, щоб чинити перешкоди.

О другій годині ночі я приїхала додому на власному автомобілі. На ранок цього ж дня на лобовому склі автомобіля, який був припаркований біля мого дому, під двірником було ким-то підкладено листа у вигляді буклету, на якому зображено сім'ю (папа, мама та двоє дітей), а на зворотній сторінці витяги із статей Конституції України. Таким чином невідомі сліdkували за моїм автомобілем від суду до будинку, в якому я мешкаю. Враховуючи, що у мене є чоловік та двоє дітей я прийняла це як загрозу особисто мені та моїй родині, у зв'язку з виконанням мною правосуддя в Україні. З цього приводу я звернулася до поліції про з'ясування, ким було підкинута цього листа.

Моя заява про вчинення щодо мене та моєї родини кримінального правопорушення, передбаченого ст. 377 КК України, зареєстрована в Дніпровському управлінні поліції Головного управління Національної поліції в м. Києві під № 6675 від 28 січня 2018 року, того ж дня відомості внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № _____ про вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ст. 377 КК України.

29 січня 2018 року мною на підставі Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» від 23 грудня 1993 року /з відповідними змінами/ було подано заяву на ім'я голови Шевченківського районного суду м. Києва Савицького О.А. про вжиття спеціальних заходів забезпечення безпеки щодо мене та моєї родини. Вказану заяву 31 січня 2018 року Шевченківським районним судом м. Києва було направлено на адресу Дніпровського управління поліції Головного управління Національної поліції в м. Києві за місцем знаходження кримінального провадження по факту вчинення щодо мене та моєї родини кримінального правопорушення, передбаченого ст. 377 КК України.

В Україні, яка є правовою, демократичною державою, незалежність та недоторканність суддів гарантують статті 126 і 129 Конституції України, якими встановлено, що судді при здійсненні правосуддя незалежні і підкоряються лише закону.

Відповідно до пунктів 1 та 2 Основних принципів незалежності судових органів, схвалених резолюціями 40/32 та 40/146 Генеральної Асамблеї ООН від 29 листопада та 13 грудня 1985 року, незалежність судових органів гарантується державою та закріплюється у Конституції або законах країни. Усі державні та інші установи зобов'язані шанувати незалежність судових органів та дотримуватися її. Судові органи вирішують передані їм справи безсторонньо, на основі фактів та відповідно до закону, без будь-яких обмежень, неправомірного впливу, спонукань, тиску, погроз або прямого чи непрямого втручання з будь-якого боку і хоч би з яких причин.

Як зазначено у статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, метою забезпечення незалежності судової влади є гарантування кожній особі основоположного права на розгляд справи справедливим судом лише на законній підставі та без будь-якого стороннього впливу.

Незалежність судової влади є головною умовою забезпечення верховенства права, ефективного захисту прав та свобод людини і громадянина, юридичних осіб, інтересів суспільства і держави.

Законом України “Про судоустрій і статус суддів” (далі – Закон) визначено умови виконання професійних обов’язків суддів та правові засоби, за допомогою яких забезпечується реалізація конституційних гарантій самостійності судів та незалежності суддів.

Зокрема, статтею 6 Закону встановлено заборону втручання у здійснення правосуддя, вплив на суд або суддів у будь-який спосіб, неповагу до суду чи суддів, збирання, зберігання, використання і поширення інформації усно, письмово або в інший спосіб, з метою дискредитації суду або впливу на безсторонність суду, закликів до невиконання судових рішень.

У зв’язку з наведеним вважаю за необхідне, довести до Вашого відома факт втручання в мою професійну діяльність, здійснення тиску, що є загрозою незалежності судової влади, а тому прошу вжити передбачених законодавством України, заходів реагування.

31.01.2018 року

З повагою,
суддя Шевченківського
районного суду м. Києва

Т.В.Левицька